

Fredag hela veckan

Varför är det alltid fredag? Varför är den alltid svart? Jag vaknar som vanligt klockan sex till [I got you babe](#) på klockradion. Precis som igår – lika trött. Trettiosex grader varmt och korparna flaxar kraxande över hustaken. Popdängan igen! Samma som igår och fredag igen.

Jag somnar om och möts av yngre män i flottiga kepsar som gräver i skivbackarna. Med svarta nagellackade flinka fingrar. Åker vespa. Helst gammal röd Lambretta. Den är hippast. Gör egen korv. Brygger IPA.

Butiksinnehavaren som är klädd i en enkel svart Dior, ger mig en föreläsning:

– På vischan köper man ny fyrhjuling, helst en 700 mud pro och skjuter en varg. Gräver ner den. Kanske gör man fläskkorv till jul i en sprillans ny mintgrön hushållsassistent. Ger bort till farfar. Eller så åker man tjugo mil till köpcentret och köper ett megapack argentinska partygrillare. Så funkade det.

Han kliar sig i skägget, fortsätter:

– Annars kan man typ gå tillbaka till totalt självhushåll och göra sin egen ost. Mjölka sin egen get. Bygga eget härbre. Lära sig kulning. Tovning och stickning rockar fett och har man dessutom en skock får står man stark inför domedagen. Men här är det retro som gäller. Jakaranda till exempel kan vara nice att känna på när strömmen har gått.

Jag somnar om igen. Nu blir jag niad på caféet av en tatuerad flicka med rosa hår och nosring. Hon kan rimligtvis inte veta något om vilket lyft det en gång var att slippa ett Ni. Slippa bli tatuerad också för den delen.

– Ni kan betala vegoburgaren med Swish, säger den illustrerade flickan, följt av ett storsint – du kan betala med kort också, om du vill ... nu nästan ömsint.

Tilltalet förändras men ändå inte. Varför vacklar det?

På landsbygden har man alltid sagt du – om man nu kan hitta något café att bli tilltalad i, tänker jag och prasslar med sedlarna som har för hög Wasa-faktor. Det har jag fattat men i drömmen fungerar inte kortet heller.

– Hur skall det gå för ficktjuvarna? – undrar jag, men flickan förklarar att det sköts elektroniskt numera.

– Farbror behöver inte oroa sig.

Hon är söt. Hon ler mot mig. [I got you babe](#) tänker jag, innan jag förstår att det är den gamla klockradion som upprepar väckningen från igår.

Jag vaknar upp ur drömmen och in i en annan dröm. Jag har kortbyxor. Jag är tolv. Mitt ena knä har skrubbsår, mitt andra en tatuering av en gammal vänsterkrönikör, ett stiliserat ansikte från en tidningsspalt på sextiotalet.

Mitt knä börjar tala. Så jag börjar tala med mitt knä. Jag tar mitt knä på allvar.

Jag frågar:

– Hur kommer det sig att världen blivit som den blivit. Hur kommer det att gå med världen? Kommer vi att utrota allt omkring oss, allt utanför stan'? Har vi för många val?

– Jag vet inte säger han. Jag är död sedan länge. Det är satiren också.

Han ler melankoliskt.

– Men jämför då med nu, jämför satir med ironi, säger jag ivrigt nu när jag äntligen får chansen att fråga honom. Det kan väl ändå inte vara samma sak?

Satiren var på allvar, säger han. Ironin är själens hockeymål-vakt. Men folk kommer att engagera sig, tro mig. Vem "räddar världen", vem kan säga? Vems värld pratar vi om, Amazons eller Googles? Eller [Tencents](#)?

Eller kanske [Pentti Linkolas](#)? Eko-fascism i sin renaste form. Linkola vill nollställa civilisationen. När mänskligheten är sanerad tar Pentti och [Vänsterdocenten](#) världsherraväldet och livnär sig på gäddfiske från sina roddbåtar. Det är ingen satir heller. Det är allvar. Om än ironiskt.

När jag som bäst funderar över om det kan finnas plats för mig i Linkolas båt vandrar jag och mina knän in i en gigantisk köplada som tycks försvinna in i horisonten.

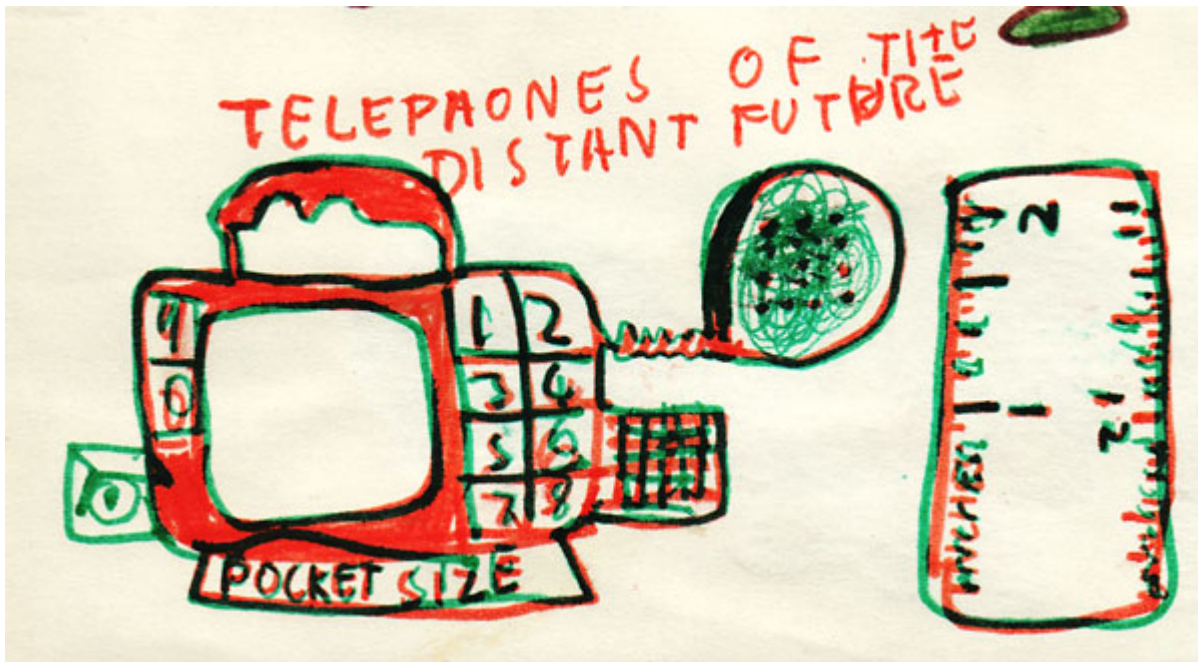
– Om Farbror följer med den här vägen ... så skall jag förklara, säger en stålbågad brunbränd man med röd fluga och vit skjorta. Välpolerade bockfötter.

Allt har sin plats förklarar han med bestämd röst, och tillägger – det är viktigt att veta när allt som har sin plats byter plats, för det gör det. Ofta.

Han mässar på:

– Nya tekniker avlöser varandra. Prylar, mobiltelefoner till exempel, blir färdigkonsumerade. Det är bara att inse. Bättre, snabbare saker, saker tillverkade för en hållbarare utveckling, ersätter sämre långsammare saker. Som visserligen fungerade men som har en begränsad funktionsålder. På grund av nya bättre saker. Låt mig demonstrera.

Han gör en säkerhetskopia. Trycker på sänd och allt är borta.

Oj! Men titta, så snabbt det gick! Oroa sig inte. Farbror kan tala med Oskar på Irland. Han vet.

Nu går radion på igen. Är klockan sex? Jag vaknar med ett ryck. Svettas gammal vitlök, har feber men äntligen vaken! Äntligen fredag!

Mitt osovna huvud grubblar över den tjugatiga upprepningen. Knän som pratar, värmen som gör mig galen. Glider in i sömnen igen. [Apokalypsens ryttare](#) mullrar när hallåmannen på radio annonserar av People get ready ... hear the diesels humming ...

Först talar den namnkunnige rock-and-roll meteorologen. Han jobbar som global försäkringsmäklare. Det sjunde inseglet är brutet. Good for business.

Så rockar agronomen loss också, ger sitt dagliga understöd men verkar tröttare nu. Agiterat sig hes kan man tänka.

Vår livsstil dömer oss till undergång. Domedagens ankomst tidigareläggs till söndag. Men om vi bara slutar. Nu genast. Så skall det nog ordna sig, säger han uppmuntrande.

Efter en all-inclusive till Phuket är min ruelle maximal. Jag tar suven till gymmet nästan två kilometer bort. Inga köer! Ja visst, jag drömmer! En klardröm. Äntligen.

Jag vaknar av mitt eget mumlande – vems sida står du på

egentligen? Vems tår står du på? Mina? Står jag på dina tår? Nej mina tår, dummer. ... Minsta tvivel är ett brott. Jag gisslar mig. Jag har kört vilse som alla andra. Men jag har slutat promenera på cykelbanan. Jag har slutat elda med ved. Kanske är det försent? Men jag sopsorterar, skriker jag i dödsångest. Nu förs jag ut till schavotten på varuhusets parkering. Jag är en förnekare. Nu faller bilen.

Mitt huvud rullar runt. En pudrad person i piskperuk med solkigt skjortkrås och randiga brallor lägger det i en kundvagn. Han luktar parfym och gammal skit. På parkeringen ser jag hur konsumtionen pågår allt vildare.

En fredag svartare än någonsin. Överallt, meteorologer och operasångerskor med fyllda kundvagnar. Den randiga brallan kör vagnen in i varuhuset igen. Det viktigaste är att du bekänner, sen är det mesta tillåtet. Det gör alla.

– Alla förlorar huvudet, var så säker, säger brallan.

Mitt blodiga huvud rullar runt i vagnen. Disiga, svidande ögon ser hur Ica-Stig närmar sig. Han trycker en extraprislapp i pannan.

Alla har rätt till ett nytt badrum. Farbror ser ut att behöva ett, säger Stig krämarvänligt. Slå in koden bara så ska det nog klarna. Du får på avbetalning. Livslång.

Jag vaknar igen. Jag tar mig inte ur mitt beteende. Jag är en gammal förnekare. Jag har passerat min funktionsålder. Jag somnar om. Så konstigt man kan drömma – drömmer jag.

Men det kliar. Jag kan svära på att jag har en fästing i knävecket.

Text: Farbror Mosterberg

Bild 1: Trolleyed av fotograf Paul Welsby, Flickr

Bild 2: The Mobile Phone 1974 av fotografen Chris Limb,

Flickr. Han ritade telefonen 1974 under ett skolprojekt om "kommunikation med radio, elektricitet etc". Linjalen till höger visar storleken.